

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/147/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7614217669
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7614217669.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcu A. U., E.. XX.X.XXXX, I. K. A., A. XXX/XX, zastúpeného JUDr. Štefanom Jordánom, advokátom so sídlom v Košiciach, Budapeštianska 44, proti žalovanej Slovenskej republike - zastúpenej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o zaplatenie 3.311,85 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 2C/282/2014-154 zo dňa 8.11.2019, takto

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok vo vyhovujúcom výroku a výroku o trovách konania.

O d m i e t a odvolanie proti výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom uvedeným v záhlaví uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.309,87 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 3.309,87 € od 22.11.2013 do zaplatenia do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (III).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody vo výške 3.311,85 € s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % z uvedenej sumy od 22.7.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania na tom skutkovom základe, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ v Spišskej Novej Vsi sp. zn. ORP-984/OVK-SN-2010 zo dňa 29.5.2010 bolo voči nemu vznesené obvinenie pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 zák. č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona. Voči uvedenému uzneseniu podal dňa 2.7.2010 sťažnosť, ktorú prokurátor Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves uznesením sp. zn. 1Pv 1302/09 zo dňa 16.9.2010, odmietol ako oneskorenú. V uznesení uviedol, že aj napriek tomu, že sťažnosť bola podaná oneskorene, preskúmal vyšetrovací spis a uzavrel, že vznesenie obvinenia voči žalobcovi bolo dôvodné. Obhajobou v trestnom stíhaní splnomocnil advokáta JUDr. Štefana Jordána a to plnomocenstvom z 4.6.2010. Trestné stíhanie žalobcu bolo ukončené rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves z 16.11.2011, sp. zn. 5T/22/2011 tak, že bol spod obžaloby oslobodený. Voči oslobodzujúcemu rozsudku podal okresný prokurátor odvolanie, ktoré napokon krajský prokurátor vzal späť dňa 30.3.2012, čo Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd uznesením sp. zn. 6To/22/2012 vzal na vedomie. Za obhajobu v trestnom konaní fakturoval advokát JUDr. Štefan Jordán žalobcovi celkovú sumu 3.311,80 Eur ako tarifnú odmenu podľa vyhl. 655/2004 Z. z., ktorú žalobca uhradil postupne formou preddavkov a doplatením podľa vyúčtovania. Žalobca tiež uviedol, že podľa ustálenej judikatúry ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadne právo

na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. V prípade žalobcu sa predpoklad o spáchaní trestného činu v trestnom stíhaní nenaplnil. Mal za to, že pokiaľ by nebolo voči nemu vedené trestné stíhanie, nemusel by vynaložiť náklady na obhajobu. Žalobca sa domáha náhrady zaplatených nákladov na obhajobu ako skutočnej škody, ktorá mu vznikla, a to vo výške 3.311,80 €. Domnieva sa, že škoda mu vznikla uznesením o vznesení obvinenia zo strany orgánov polície, ktoré bolo rozsudkom súdu o jeho oslobodení spod obžaloby prokurátora v právnom zmysle zrušené, a teda v konečnom dôsledku nezákonné. Dňa 21.5.2013 zaslal na Ministerstvo spravodlivosti SR ako na orgán štátu, ktorý bol podľa jeho názoru príslušným na prerokovanie žiadosti, žiadosť o predbežné prerokovanie jeho nároku, no Ministerstvo spravodlivosti SR o jeho žiadosti vecne žiadnym spôsobom nerozhodlo. Listom z 3.6.2013 postúpilo jeho žiadosť o predbežné prerokovanie Generálnej prokuratúry SR na ďalšie konanie, pretože podľa jeho názoru nie je príslušné v danom prípade konať za štát. GP SR listom z 17.6.2013 postúpilo žiadosť žalobcu opätovne MS SR tiež s odôvodnením, že nie je príslušné na konanie. MS SR listom z 24.6.2013 opätovne postúpilo žiadosť žalobcu GP SR z dôvodu údajnej nepríslušnosti. GP SR listom zo 2.7.2013 žiadosť znova postúpila, resp. vrátila MS SR. Ministerstvo spravodlivosti SR od uvedeného dátumu na žiadosť žalobcu žiadnym spôsobom nereagovalo. Žalobca sa preto domnieval, že dňom 22.11.2011 sa žalovaný dostal do omeškania, preto od tohto dňa si popri skutočnej škode uplatňuje aj úrok z omeškania, a to vo výške podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. vo výške 9,25 % ročne z uvedenej sumy.

3. Žalovaná nesúhlasila s uplatneným nárokom a bola toho názoru, že na priznanie nároku zo zodpovednosti štátu pri výkone verejnej moci musia byť splnené určité podmienky. Jednou z nich je, aby právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Na jednej strane síce súhlasila, že extenzívnym výkladom zákona č. 514/2003 Z. z. bol judikatúrou prijatý záver, že z pohľadu nároku na náhradu škody má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť aj zastavenie trestného stíhanie, resp. oslobodenie spod obžaloby, avšak uvedený záver nemôže byť prijímaný absolútne a bezvýhradne. Za nezákonné nemôže byť automaticky považované každé začaté trestné stíhanie, resp. každé vznesené obvinenie, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného, resp. obžalovaného, bez posúdenia a zohľadnenia osobitosti trestného prípadu. Zároveň poukázala na to, že žalobca nesplnil podmienku využitia riadneho opravného prostriedku, nakoľko sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal oneskorene. Mala za to, že žalobca nesplnil podmienky na priznanie tohto nároku, preto žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

4. Pred rozhodnutím vo veci samej, súd prvej inštancie najprv riešil otázku pasívnej vecnej legitímácie, pričom dospel k záveru, že v tomto prípade je príslušná na konanie v mene štátu Generálna prokuratúra SR podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z., pričom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 14. októbra 2015, sp. zn. 8 Cdo 289/2014, v ktorom konštatuje, že ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. je od 1.1.2013 Generálna prokuratúra SR (na prípadnú zmenu orgánu konajúceho v mene štátu prihladne v takomto konaní súd z radnej povinnosti). Po právnom posúdení veci súdom prvej inštancie podľa ust. § 1, § 2, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. f), § 6 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, 2, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, § 18 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci“) súd posúdil nárok žalobcu a vo veci rozhodol. Uzavrel, že náhrada škody v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie, ktorej zodpovednosti sa nemôže zbaviť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom z verejnej moci je výsledok tohto konania. Náhrada škody pritom zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody, alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Skonšatoval, že i keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu je, že štát zodpovedá za to, aby každá majetková ujma, spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená. Predmetný zákon síce vyslovene neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného

spod obžaloby, rovnaký význam však ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo konečné oslobodenie spod obžaloby. Dokazovaním mal súd preukázať, že žalobcovi bolo vznesené obvinenie, tento voči uzneseniu podal sťažnosť, ktorá bola prokurátorom odmietnutá a následne bolo voči nemu vedené trestné stíhanie, v ktorom v konaní pred súdom spod obžaloby oslobodený. Vzhľadom na uvedené, uznesenie o vznesení obvinenia v súvislosti s týmto trestným stíhaním je treba považovať za nezákonné, ktorého nezákonnosť sa preukázala právoplatnosťou oslobodzujúceho rozsudku, a to aj napriek tomu, že v čase vznesenia obvinenia mohlo prípadne byť toto uznesenie o vznesení obvinenia dôvodné. Pokiaľ ide o samotnú výšku uplatnenej škody, súd dospel k záveru, že žalobca voči žalovanému nemá nárok na ním uplatňovanú celú sumu vyčíslennej škody. Preskúmaním vyúčtovania nákladov za právnu službu poskytovanú advokátom v trestnom konaní súd zistil, že právny zástupca žalobcu pri špecifikácii náhrady za stratu času za vykonané cesty na miesta úkonov v roku 2010 zrejme z dôvodu chyby pri písaní nesprávne uviedol počet vykonaných ciest, pričom rozdiel v účtovanej náhrade je 1,98 €, v dôsledku čoho v tejto časti žalobu zamietol. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd priznal žalobcovi žalobou uplatňovanú sumu nákladov vynaložených na úhradu trov obhajoby v sume 3.309,87 € spolu s prislúchajúcim úrokom z omeškania, nakoľko vykonaným dokazovaním má súd za preukázané, že žalobca svojmu právnomu zástupcovi preukázateľne uhradil náklady za právne služby poskytované v trestnom konaní a teda suma 3.309,87 € predstavuje úbytok na jeho majetku. O trovách konania rozhodol v súlade s § 255 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5. Rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalovaná uplatňujúc odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Nesúhlasila s rozhodnutím súdu prvej inštancie a namietala jeho nesprávne právne posúdenie veci. Argumentovala, že v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je štát zodpovedný za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci v trestnom konaní. Uvedený zákon však stanovuje pre priznanie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím aj určité podmienky, ktoré musia byť pre priznanie práva na náhradu škody splnené. Jednou z nich je podanie riadneho opravného prostriedku podľa osobitných predpisov proti nezákonnému rozhodnutiu, pričom splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje len v prípade, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa (§ 6 ods.2 zákona č. 514/2003 Z. z.). Ak sa teda jedná o náhradu škody spôsobenú nezákonným trestným stíhaním, vyžaduje sa pre priznanie práva na náhradu škody, aby poškodený podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia riadny opravný prostriedok - sťažnosť, ibaže by išlo o prípad hodný osobitného zreteľa, ktorý splnenie tejto podmienky nevyžaduje. Iná právna konštrukcia by viedla k obchádzaniu základného procesného inštitútu, ktorým riadne opravné prostriedky nepochybne sú. V predmetnej bolo nesporné, že žalobca prevzal uznesenie o vznesení obvinenia dňa 3.6.2010 a v tomto uznesení bol aj riadne poučený o možnosti podať opravný prostriedok do 3 dní odo dňa oznámenia. Žalobca v zákonnej lehote však sťažnosť nepodal, podal ju až dňa 2.7.2010 po svojom výsluchu, v dôsledku čoho bola zamietnutá ako oneskorene podaná. Žalovaná mala za to, že podanie sťažnosti po mesiaci odo dňa oznámenia uznesenia o vznesení obvinenia (napriek správnomu poučeniu) nie je možné považovať za využitie riadneho opravného prostriedku. Žiadala preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu.

6. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej prejavil súhlas s napadnutým rozhodnutím a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Argumentoval neopodstatnenosťou námietky žalovanej ohľadom nesplnenia podmienok pre vznik zodpovednosti štátu za škodu v súvislosti s jeho trestným stíhaním. Mal za to, že tvrdenie žalovanej o oneskorenom podaní sťažnosti je irelevantné, nakoľko, aj napriek tomu že sťažnosť prokurátor odmietol ako oneskorene podanú, preskúmal vyšetrovací spis ako aj vykonané dôkazy a skonštatoval odôvodnenosť záveru vyšetrovateľa, ktorý žalobcovi vzniesol obvinenie. Uvedené konštatovanie prokurátora je uvedené priamo v uznesení Okresnej prokuratúry 1Pv 1302/09 zo dňa 16.9.2010, ktoré žalobca priložil už k žalobe.

7. Skôr ako odvolací súd pristúpil k vecnému prejednaniu odvolania zaoberal sa jeho prípustnosťou dospievajúc k záveru, že odvolanie žalovanej proti výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, bolo podané včas avšak neoprávnenou osobou, preto ho v súlade s § 386 písm. b/ odmietol.

8. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

9. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie proti vyhovujúcemu výroku rozsudku a výroku o trovách konania ako podané včas oprávnenou osobou bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP preskúmal napadnuté výroky rozsudku aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 ods. 1,2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

10. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 10.6.2021 o 10.05 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

11. Žalovaná uplatnila odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, ktorý je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

12. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolací dôvod nie je naplnený. Zaväzujúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol napadnutý odvolaním nemožno vytknúť, že by na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Odvolací súd je názoru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je riadne odôvodnený a spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP. Odvolacie námietky odvolateľky boli už predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi náležite vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci. Ani ďalšie skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolací súd odvolaním napadnuté výroky rozsudku ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

13. V súvislosti s námietkami žalovanej v odvolaní ohľadne nesplnenia podmienky využitia riadneho opravného prostriedku proti uznesení o vznesení obvinenia žalobcovi, poukazuje na to, že v prípadoch posudzovania nároku na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením (ako špecifického prípadu zodpovednosti štátu), zohľadniac zmysel a účel zák. č. 514/2003 Z. z., ktorým je ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, je podľa názoru odvolacieho súdu rozhodujúci iba výsledok trestného konania. Preto nie je relevantná ani skutočnosť, či bol alebo nebol podaný opravný prostriedok, prípadne bol podaný oneskorene. Z hľadiska priznania nároku v takom prípade nie je rozhodujúcim to, či poškodená osoba využila alebo nevyužila opravné prostriedky, ale rozhodujúcou skutočnosťou je výsledný efekt, teda to, že nakoniec jeho konanie bolo posúdené ako také, ktoré nenapĺňa znaky trestného činu (resp. k tvrdenému konaniu vôbec nedošlo). Pokiaľ v konečnom dôsledku poškodená osoba nebola uznaná za vinnú zo spáchania trestného činu, objektívna zodpovednosť štátu bez zreteľa na zavinenie je daná. Štát sa jej nemôže zbaviť, a to aj napriek tomu, že orgány činné v trestnom konaní v ničom neporušili zákon, či úradný postup, pretože zodpovednosť štátu v danom prípade nie je založená na subjektívnej vine toho - ktorého článku trestného konania.

14. Podporne odvolací súd poukazuje aj na Nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1066/11 zo dňa 3.8.2011, v ktorom podstatou ústavnej sťažnosti bol názor sťažovateľov proti ústavnosti právneho názoru všeobecných súdov, podľa ktorého platilo, že ak nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa obvinenému, ktorý bol v trestnej veci oslobodený spod obžaloby, alebo proti ktorému bolo konanie zastavené, prináleží nárok na náhradu škody len vtedy, pokiaľ proti uzneseniu o začatí trestného stíhania podal sťažnosť. Ústavný súd dospel k záveru, že nepodanie sťažnosti proti uzneseniu o začatí trestného stíhania nemožno považovať za konanie, ktorým sa sťažovateľ dobrovoľne zbavil svojho základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu, a to aj s poukazom na tú skutočnosť, že aj keď je možné, aby sa účastník vzdal výslovne alebo mlčky niektorého z ústavne zakotvených základných práv, avšak takéto vzdanie sa môže byť účinné iba v tom prípade, ak je jednoznačné, dobrovoľné a spĺňa štandard vedomého a rozumného vzdania sa práva. Predtým, ako z chovania účastníka môže byť vyvodенý záver, že sa takéhoto práva vzdal, musí byť jasné (zrejmé),

že mohol rozumne predvídať aké dôsledky jeho konanie môže mať (rozsudok Európskeho súdu z 24.9.2009 vo veci Vyschalnikov proti Rusku). Ústavný súd zároveň pripomenul, že pravidlo vyčerpania procesných opravných prostriedkov vyžaduje, aby sťažovateľ riadne využil tie prostriedky nápravy, ktoré sú dostupné a dostatočné k dosiahnutiu nápravy tvrdených porušení, pričom sťažovateľ nie je povinný využiť opravné prostriedky, ktoré sú nedostatočné a neefektívne (rozsudok Európskeho súdu z 8.4.2004 vo veci ASSANIDZE proti Gruzínsku). Ústavný súd ČR zdôraznil, že nezákonnosť trestného stíhania je spravidla konštatovaná až jeho právoplatným zastavením alebo oslobodením spod obžaloby, k čomu dochádza spravidla po rade procesných úkonov, vrátane dokazovania, preto nie je možné od sťažovateľa rozumne požadovať, aby namietal nedôvodnosť a v dôsledku toho i nezákonnosť trestného stíhania už na jeho začiatku. V tejto súvislosti (rovnako ako aj v Náleze sp. zn. IV.ÚS 3193/10) ústavný súd poukázal na to, že v prípade, keď prokurátor podal obžalobu, dal tým najavo svoje presvedčenie o dôvodnosti a zákonnosti začatého trestného stíhania, preto je možné vychádzať z predpokladu, že sťažovateľova sťažnosť by nebola úspešná (aj keby ju podal). Uzavrel, že striktná požiadavka na vyčerpaní tohto opravného prostriedku je prepiatym formalizmom, zakladajúcim porušenie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci.

15. V prejednávanvej veci však, ako je už vyššie uvedené prokurátor sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia odmietol ako oneskorene podanú, ale zaoberal sa ňou aj skutkovo a konštatoval, že vznesenie obvinenia je dôvodné. Napokon, po vyhlásení oslobodzujúceho rozsudku prokurátor podal odvolanie proti nemu a až krajský prokurátor ho vzal späť.

16. Odvolací súd plne stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdom prvej inštancie, keď tento považoval oslobodzujúci rozsudok v trestnom konaní za naplnenie predpokladov na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, keďže oslobodzujúci rozsudok má rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd preto konštatuje, že žalobca v konaní preukázal splnenie všetkých podmienok požadovaných pre úspešnosť žaloby o náhradu škody (t.j. splnenie všetkých podmienok na uplatnenie náhrady škody).

17. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku a výroku o trovách konania ako vecne správne.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, ods. 2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalovaná nebola so svojím odvolaním úspešná, preto má úspešný žalobca proti nej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).